

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Anny Suchomskiej

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2020 r.

sprawy **A. G. (1)**

**oskarżonej z art. 178 a § 4 kk**

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 24 października 2016 r. sygn. akt II K 209/16

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. oskarżoną A. G. (1) w ramach zarzuconego jej aktem oskarżenia czynu uznaje za winną tego, że w dniu 25 września 2015 r. w S., pow. (...), woj. (...) prowadziła w ruchu lądowym po drodze publicznej pojazd mechaniczny – samochód marki A. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem 0,83‰ alkoholu etylowego we krwi, będąc uprzednio prawomocnie skazaną za czyn z art. 178a § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 8 listopada 2012 r. sygn. akt III K 990/12, co stanowi występki z art. 178a § 4 kk, który to przepis przyjmuje za podstawę skazania,

2. uchyla rozstrzygnięcie o wymierzeniu oskarżonej kary grzywny,

3. na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza oskarżonej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. przyjmując za podstawę środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów art. 42 § 2 i 3 kk, zmienia jego wymiar, orzekając wobec A. G. (1) środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,

5. podwyższa wysokość świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej do kwoty 10 000 (dziesięć tysięcy) zł,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżoną od opłaty za obie instancje i od wydatków za postępowanie odwoławcze, stwierdzając, że te ostatnie ponosi Skarb Państwa.

<b>UZASADNIENIE</b>		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 849/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. <b>CZEŚĆ WSTĘPNA</b>		

**1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 24 października 2016 r. w sprawie II K 209/16

**1.2. Podmiot wnoszący apelację**

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny

# obrońca

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

# inny

**1.3. Granice zaskarżenia**

**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

# na korzyść

# w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

#### 1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

## 2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

### 2.1. Ustalenie faktów

<b>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		A. G.	prawidłowość pobrania próbki krwi i jej analizy oraz w konsekwencji wysokość stężenia alkoholu w organizmie oskarżonej – czyn objęty aktem oskarżenia	Pisemna i ustna opinia toksykologiczna biegłego P. P.	118-143, 162v-163
2.		A. G.	Karalność oskarżonej –	Dane z KRK	238-239

			czyn objęty aktem oskarżenia		
<b>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</b>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

**2.2. Ocena dowodów**

<b>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	Pisemna i ustna opinia toksykologiczna biegłego P. P.	Opinia jest zupełna, jasna i niesprzeczna, biegły na rozprawie odwoławczej odpowiedział na wszystkie pytania stron, rozwiewając podnoszone wątpliwości i nikt tak uzupełnionej opinii nie zakwestionował, wnosząc o nową opinię. Biegły ma znaczną wiedzę specjalną, brak jest podstaw do kwestionowania jego fachowości i bezstronności.
2.	Dane z KRK	Brak wątpliwości co do rzetelności danych z Krajowego Rejestru Karnego

<b>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</b>	
---	--

<b>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b>		
Lp.	Zarzut	
<b>I.</b> <b>II.</b>	<p>obraza przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, w szczególności</p> <p>1. naruszenie art. 7 kpk, tj. dowolną a nie swobodną ocenę ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, tj.:</p> <p>a) zeznań świadka S. J., która potwierdziła już w postępowaniu przygotowawczym i przyznała to na rozprawie w dniu 24 października 2016r., że to ona a nie oskarżona A. G. (1) była osobą kierującą pojazdem w dniu 25 września 2015r. uczestniczącym w zdarzeniu, o którym mowa w niniejszym postępowaniu, w rezultacie zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść poprzez bezzasadne odebranie waloru wiarygodności konsekwentnie podtrzymywanym zeznaniom świadka S. J. i ustalenie, że osobą kierującą tym pojazdem była jednak oskarżona A. G. (1) i uznania jej winną czynu kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

b) zeznań świadka D. B., który na rozprawie w dniu 28 czerwca 2016 r. zeznał, że „w tej chwili nie pamiętam cech charakterystycznych kierującej”, „Nie mam pamięci do imion i wyglądu. To zdarzenie to był dla mnie szok, strzelały poduszki powietrzne, było dużo gazu”, „Odnosnie przesiadania się tych pań, miałem takie wrażenie, że przed uderzeniem widziałem za kierownicą kogoś innego, a po uderzeniu kogoś innego”, w rezultacie zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść poprzez uznanie przez Sąd I instancji, iż świadek D. B. potwierdził okoliczność zamiany miejscami podróżujących kobiet samochodem marki A., gdy tymczasem świadek miał w tym zakresie jedynie wrażenie (przypuszczenie), występujące w czasie doznanego szoku związanego z przedmiotowym wypadkiem, nadto w sytuacji faktycznej wskazującej przez tego świadka jako kierującą osobę opatrywaną w karetce pogotowia, gdy tymczasem świadek S. J. także była opatrywana na miejscu zdarzenia, ponieważ pomocy medycznej udzielono także jej, co potwierdziła w swoich zeznaniach na rozprawie w dniu 24 października 2016r.;

c) zeznań świadka R. G., policjanta przybyłego na miejsce zdarzenia, który przebieg zdarzeń ustalił w oparciu o „dane zasłyszane od innych osób, których nie legitymował, a które to potwierdziły opis wydarzeń wskazany przez D. B.” (str. 2 uzasadnienia wyroku Sądu I instancji), w sytuacji gdy od samego początku świadek S. J. potwierdzała, że to ona była osobą kierującą pojazdem marki A., nadto

	<p>w sytuacji gdy wskazany świadek już na wstępie poczynił własną ocenę dowodów tj. jeszcze przed dokonaniem takiej oceny przez Sąd I instancji „oskarżona z koleżanką ustaliły sobie taką wersję, że to p. J. samochodem kierowała” (protokół rozprawy z dnia 28.06.2016r.);</p> <p>2. obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 §2 kpk, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez brak rozstrzygnięcia przez Sąd I instancji niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonej, w szczególności w odniesieniu do rzekomej zamiany miejscami osób kierujących samochodem marki A.;</p>	
<p>obraza przepisów prawa karnego materialnego, tj. art. 108 kk – poprzez jego niezastosowanie, polegające na stwierdzeniu zatarcia skazania za czyn z art. 178 a §1 kk w sprawie IIIK 990/12 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe z dniem 15 marca 2014 r., pomimo że skazanie to zgodnie z art. 108kk nie uległo zatarciu z uwagi na popełnienie tego przestępstwa przed upływem okresu zatarcia skazania w poprzedniej sprawie IIK 32/11 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim oraz kolejne skazania za popełnienie przestępstw.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad I. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest zdaniem Sądu odwoławczego w pełni prawidłowa, a w konsekwencji zgodny z prawdą jest też ustalony przez Sąd stan faktyczny. Sąd ujawnił w toku rozprawy głównej całokształt okoliczności sprawy, rozważył</p>		



(ocenił) wszystkie okoliczności, przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonej oraz wyczerpująco i logicznie, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, swoje stanowisko umotywował w uzasadnieniu wyroku. Biorąc pod uwagę całokształt, a nie fragmenty, materiału dowodowego doszedł do prawidłowego wniosku, iż ponad wszelką wątpliwość kierowcą samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) w czasie zdarzenia nie była S. J., ale oskarżona A. G. (1). Ani świadek R. G., ani też świadek D. B. nie mieli z oskarżoną wcześniej żadnych konfliktów, są zarówno dla niej, jak i dla S. J., osobami obcymi i nie mieli żadnego interesu, aby oskarżoną bezpodstawnie obciążać. Nie ma więc logicznego uzasadnienia podważanie zeznań D. B., który w dochodzeniu, po upływie niespełna miesiąca od zdarzenia wskazywał, że z tego co pamięta, to pojazdem kierowała kobieta z czarnymi włosami, a z boku siedziała pasażerka o rudych włosach, że to właśnie kierującą pojazdem lekarz zabrał do karetki i jest pewien, iż to ta osoba kierowała samochodem A. w czasie kolizji. Z zeznań funkcjonariusza policji R. G. wynika, że D. B. na miejscu zdarzenia poinformował go, że samochodem marki A. (...) w chwili kolizji nie kierowała dziewczyna z rudymi włosami – S. J. – a dziewczyna, która znajduje się w karetce oraz że dopiero po kolizji kobiety zamieniły się miejscami w pojeździe. Te właśnie zeznania świadków, ocenione we wzajemnym powiązaniu, jak też twierdzenia R. G., iż inne obecne tam osoby, których nie legitymował, potwierdzili opis zdarzeń wskazywany przez D. B., pozwalały Sądowi meriti

na niewątpliwe ustalenie, że samochodem uczestniczącym w kolizji z pojazdem marki R. (...) nr rej. (...) kierowała nie S. J. – koleżanka i współlokatorka oskarżonej, która była wówczas pasażerem pojazdu A. (...), a A. G. (1). Pozytywna ocena wiarygodności tych dowodów słusznie skutkować musiała uznaniem zeznań S. J. za niegodne wiary, zwłaszcza że jako koleżanka i współlokatorka oskarżonej, wielokrotnie wcześniej karanej za przestępstwa, miała interes w tym, by podawać nieprawdę po to, by pomóc jej w uniknięciu odpowiedzialności karnej.

O istnieniu w sprawie nie dających się usunąć wątpliwości może być mowa dopiero wówczas, gdy mimo przeprowadzenia wszelkich dostępnych dowodów i dokonaniu ich prawidłowej oceny nadal nie można dokonać zdecydowanych ustaleń faktycznych – dopiero wówczas, przy istnieniu dwóch lub więcej możliwych wersji wydarzeń, Sąd ma obowiązek wybrać wersję korzystną dla oskarżonego, rozwiewając nie dające się usunąć wątpliwości na jego korzyść. W sprawie niniejszej okoliczność taka zupełnie nie zachodzi, bowiem prawidłowo przeprowadzona ocena dowodów pozwala na zdyskwalifikowanie dowodów, w świetle których nie oskarżona, ale S. J. miałyby być kierowcą pojazdu.

Ad II. Wyeliminowanie z opisu czynu (i w konsekwencji zmiana kwalifikacji prawnej z art. 178a § 4 kk na art. 178a § 1 kk), jak uczynił to Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku, możliwe byłoby w sytuacji zatarcia skazania w sprawie III K 990/12 Sądu Rejonowego dla Warszawy

Pragi-Południe w Warszawie. Do zatarcia skazania w tej sprawie jednak nie doszło. Przed zmianą przepisów w przedmiocie okresów zatarcia skazania, wobec wykonania orzeczonej tym wyrokiem kary grzywny w dniu 15 marca 2013 r., mogłoby dojść do zatarcia tego skazania z upływem 5 lat od jej wykonania, tj. w dniu 15 marca 2018 r., jednak zmienione z dniem 21 marca 2015 r. okresy przedawnienia skróciły ten czas do roku od wykonania kary grzywny, wobec czego Sąd I instancji przyjął, że w dacie czynu, tj. 25 września 2015 r., skazanie to uległo już zatarciu. Sąd nie wziął jednak pod uwagę treści art. 108 kk, zgodnie z którą jeżeli sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem okresu wymaganego do zatarcia skazania, ponownie popełni przestępstwo, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań. A. G. (1) była zaś karana również w innych sprawach, w tym wyrokiem z dnia 2 września 2011 r. w sprawie II K 32/11 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim (prawomocnym od 2 stycznia 2012 r.), gdzie zatarcie skazania wobec orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat mogło nastąpić dopiero w dniu 5 lipca 2015 r. – i do tego czasu wobec treści art. 108 kpk nie mogło nastąpić zatarcie skazania w sprawie III K 990/12 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie. Jednak i nadejście tej daty (poprzedzającej datę czynu w sprawie niniejszej) nie spowodowało zatarcia tego skazania, bowiem wcześniej oskarżona została skazana kolejnymi wyrokami z

dnia 10 grudnia 2014 r. w sprawie III K 831/13 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie, 5 lutego 2015 r. w sprawie II K 1393/13 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim i 10 lutego 2015 r. w sprawie II K 1392/13 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim – na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat, który to okres wobec uprawomocnienia się tego wyroku w dniu 15 maja 2015 r. upłynąłby w dniu 15 maja 2019 r. – gdyby nie zarządzenie wykonania tej kary i fakt, że w latach 2016-2018 zapadły wobec oskarżonej jeszcze cztery wyroki skazujące, m.in. prawomocny od dnia 16 listopada 2017 r. wyrok z sprawie II K 796/16 Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, skazujący ją na karę 4 miesięcy bezwzględnej kary pozbawienia wolności, ulegający zatarciu z upływem 10 lat od daty jej wykonania, darowania lub przedawnienia jej wykonania, wobec czego do zatarcia skazania m.in. w sprawie III K 990/12 do dnia orzekania nie doszło. W konsekwencji nieprawidłowym była dokonana przez Sąd I instancji zmiana opisu i kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonej czynu, jak też związane z kwalifikacją prawną pozostałe rozstrzygnięcia.

Wniosek

I. obrońcy oskarżonej o zmianę wyroku i jej uniewinnienie,

# zasadny  
# częściowo zasadny  
# niezasadny

II. oskarżyciela publicznego o zmianę wyroku poprzez uznanie

# zasadny

oskarżonej za winną popełnienia czynu, kwalifikowanego z art. 178a § 4 kk oraz orzeczenie zamiast grzywny kary pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy, podwyższenie świadczenia pieniężnego do 10 000 zł i orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów dożywotnio	# częściowo zasadny  # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Ad I. niezasadność apelacji obrońcy i brak okoliczności, podlegających uwzględnieniu w tym kierunku z urzędu powodują, że uznanie winy oskarżonej jest prawidłowe, więc nie może zostać uniewinniona.</p> <p>Ad II. zasadność zarzutu apelacji prokuratora sprawa, że konieczna była zmiana zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie wnioskowanej kwalifikacji prawnej, zmiana rodzaju wymierzonej kary na pozbawienia wolności (ale nie we wnioskowanej, rażąco surowej wysokości), podwyższenie świadczenia pieniężnego do minimalnej ustawowej wysokości 10 tys. zł oraz orzeczenie zgodnie z obowiązkiem wynikającym z treści art. 42 § 3 kk, dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p>		

<p><b>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b></p>	
1.	Niższe dające się oznaczyć stężenie alkoholu, zawartego w organizmie oskarżonej
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>Z przeprowadzonego w toku poprzedniego postępowania odwoławczego dowodu z opinii toksykologicznej wynika, że sposób badania krwi na zawartość alkoholu sprawił, że w sposób pewny można stwierdzić, że w czasie badania stężenie alkoholu w organizmie oskarżonej osiągało wartość 0,83‰, a więc mniej niż przyjęto w zaskarżonym wyroku.</p>	
<p><b>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</b></p>	
<p><b>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	
<p><b>1.</b></p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p><b>Uznanie sprawstwa i winy oskarżonej</b></p>	
<p>Związłe o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Ustalony w zakresie zdarzeń z dnia 25 września 2015 r. stan faktyczny jest prawidłowy</p>	
<p><b>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>	
<p><b>1.</b></p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p><b>Opis czynu poprzez przywrócenie zawartego w zarzucie aktu oskarżenia sformułowania o popełnieniu czynu w warunkach wcześniejszego skazania w sprawie III K 990/12 Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie oraz z urzędu obniżenie stwierdzonego stężenia alkoholu do 0,83‰, jego kwalifikacja – na czyn z art. 178a § 4 kk, zmiana orzeczonej kary – uchylene rozstrzygnięcia o karze grzywny i wymierzenie kary pozbawienia wolności w rozmiarze 8 miesięcy, podwyższenie świadczenia pieniężnego z 5 na 10 tys. zł, zmiana wymiaru środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów – z 3 lat na dożywotnio</b></p>	

Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Apelacja prokuratora została uznana co do zasady za słuszną. Za niezasadny został uznany jedynie wniosek w zakresie wymiaru kary. W ocenie Sądu propozycja wymierzenia oskarżonej, nawet przy jej wcześniejszej i późniejszej karalności za liczne przestępstwa, kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, musiała być uznana za nieuzasadnioną. Wprawdzie kierowanie przez oskarżoną pojazdem w stanie nietrzeźwości skończyło się kolizją drogową, ale też nikt oprócz niej nie odniósł żadnych obrażeń, a stan nietrzeźwości nie był wysoki. Przy ustawowym zagrożeniu za przypisany jej czyn karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, a także mając na uwadze wymiar kar we wcześniejszych wyrokach z zachowaniem proporcjonalności przy ich orzekaniu, zdaniem Sądu wystarczającym dla osiągnięcia celów kary będzie wymierzenie A. G. (1) kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, a więc kary blisko trzykrotnie przekraczającej ustawowe minimum.</p>	

<b>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>		
<b>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</b>		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
<b>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</b>	
<b>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</b>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
<b>6. Koszty Procesu</b>	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Ostatnio znany stan majątkowy oskarżonej oraz konieczność odbycia bezwzględnej kary pozbawienia wolności sprawiają, że obciążenie oskarżonej kosztami postępowania odwoławczego byłoby dla niej zbyt uciążliwe.

<b>7. PODPIS</b>

<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej



Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<b>1.4. Wnioski</b>		
#	uchylenie	# zmiana

<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Błędne ustalenie, że wobec zatarcia skazania oskarżona wypełniła znamiona art. 178a § 1 kk,

ustalenie, którego dotyczy apelacja	a nie z art. 178a § 4 kk, niewłaściwy wymiar kary i środków karnych		
<b>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.3.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<b>1.4. Wnioski</b>			
#	uchylenie	#	zmiana